

Og begge dele, altså både den store hotelregning og det, at man i stedet får udgiften indregnet i lønnen, vil forringe konkurrenceevnen, for det vil betyde, at så er der slet ikke nogen danske håndværkere, som bliver sendt til udlandet til gavn for betalingsbalancen, og så bliver det entreprenører fra Holland og Tyskland og Sverige osv., der løber med de forskellige projekter.

Og i betragtning af, at den samlede eksport fra håndværk, industri og rådgivning jo altså er i størrelsesordenen 30-35 mia. kr. om året, spiller regeringen i øjeblikket meget højt spil.

Der er så mange arbejdspladser og så mange penge på spil her, at der ikke er nogen grund til at få den mistanke, som Enhedslistens hr. Frank Aaen fik om, at når der nu var en henvendelse fra arbejdsgiverne og lønmodtagerne i fællesskab, så var det nok, fordi der var en eller anden skjult dagsorden.

Næh, det er, fordi de har en fælles interesse i at bevare deres arbejdspladser, for det er jo dem, der oplever, at næste gang der er en licitation, så er det ikke dem, der vinder den, så er det måske den hollandske konkurrent.

Og når de trækdyr – og dem er hr. Frank Aaen tilsyneladende ikke længere iblandt – som møder derude på de trælse tidspunkter, som bor i campingvogne, og som ikke har en særlig festlig tilværelse, som er langt væk hjemmefra, fra børnene og resten af familien osv., så kommer og beder om, at de da i det mindste må blive ligestillet med de kollegaer, der bor i de andre skurvogne, og som kommer fra svenske og tyske og hollandske firmaer, ja, så er Folketingets, regeringens og skatteministerens svar, at det gider man ikke se på.

Derfor er der grund til at takke Det Konservative Folkeparti for, at beslutningsforslaget er blevet fremsat.

Fremskridtspartiet har ganske rigtigt, som hr. Jens Peter Vernersen gjorde opmærksom på tidligere i debatten, interesseret sig for denne sag flere gange, og i december 1996 fremsatte vi lovforslag nr. L 100, som netop gik ud på at få nogle ordentlige satser, og det forslag var sammen med regeringens forslag til afstemning i juni 1997, men vores forslag blev desværre ikke vedtaget.

Det Konservative Folkeparti undlod ved den lejlighed at stemme, og jeg har haft samme håb til debatten i dag, som fru Pernille Sams har givet udtryk for, nemlig at indrapporteringen ude fra det virkelige liv havde gjort så meget ind-

tryk på de forskellige partiers ordførere, at man i dag var parat til i det mindste at få sagen undersøgt ordentligt, for det var jo ikke det, der skete sidste gang.

Dengang skete der det, at efter at man i lang tid havde sagt, at vi ikke havde nogen dokumentation, kom der altså dokumentation fra fagforebundet, men i stedet for at rette sig efter den sendte man den over til Arbejderbevægelsens Erhvervsråd med den besked, om man ikke på en eller anden måde kunne skrive sig ud af den, og så brugte man det som reference til ikke at gøre noget seriøst.

Så det er Fremskridtspartiets synspunkt, at det her skal ændres, og det skal det hverken af hensyn til mig eller af hensyn til skatteministeren, men af hensyn til de mennesker, som vi burde være taknemlige for gider gøre den arbejdsindsats, frem for at vi træder på dem ved at sige, at vi ikke tror på de opgørelser, de kommer med, og at vi ikke tror på, at den sats, som vi giver dem mulighed for at få refunderet deres udgifter med, er så lille, at de rent faktisk har et dagligt tab ved at gå på arbejde. Det gider folk ikke ret længe, og derfor burde regeringen bekymre sig om den sag.

Og for at skatteministeren nu ikke skal tro, at han går helt tomhændet herfra, har jeg faktisk en gave til skatteministeren, og den er oven i købet skattefri. Så hvis skatteministeren er interesseret, er der en skattefri gave at høste, og den kan måske få skatteministeren til at blive lidt varm om hjertet, så der kommer en ordentlig løsning, når vi vender tilbage til sagen til efteråret. (*Spredt klappen fra tilhørerpladserne*).

Første næstformand (Birte Weiss):

Ifølge reglerne i Folketingets forretningsorden må man hverken give udtryk for glæde eller det modsatte.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Bare for en ordens skyld:

Folketingets medlemmer bliver selvfølgelig også ramt af de ændrede rejseregler, ligesom fagforeningsfunktionærer og en lang række andre højtloønnede fremover må se, at det tilskud, som de tidligere har fået skattefrit i forbindelse med rejser, mere eller mindre forsvinder. Så det er også andre end bygningsarbejdere og rejsemontører, der bliver ramt af de nye regler.

Dér, hvor vi stadig væk har en fordel i Folketinget, som vi efterhånden er ene om at